

2750.

Богатство от продажба на лекарства...
Защо двусмислено звучи за мен?
Аз зная, че навред пазарът царства,
Но точно от това съм възмутен.

Здравеногазването е полезно дело
За доста граждани на този свят
Те във погазването са начело,
Там дълго още искат да стоят.

Те, както оръжейните търговци,
Печелят, но не вдигат учен шум –
Да се обират болни - бедни овци,
Съвсем не е потребен много ум.

Почтени ли са няма кой да пита,
А и да пита, те са под защита.

2751.

„Държавата това съм аз!“ изрече
С апломб четиринайстият Луи
И никой не можа да му попречи
Такава Франция да построи.

Сега подобна откровеност няма,
Макар във всеки днешен политик
Покрай демократичната реклама
Един Луи е с блян за миг велик.

Грижливо скрит, той неизменно там е
И за властта е винаги готов,
Защото чувства, че ще стане знаме,
Развяно от народната любов.

И за постигането на властта се труди
От най-демократичните подбуди.

2752.

*През 1932/33 г. от глад в съветска
Украйна са загинали около 7 милиона
души. (Уикипедия)*

Просташки смях се носеше наоколо,
А хората измираха от глад,
Чудовището, водката излокало,
Изготвяше поредния доклад.

Той беше командир на прод-отрядите,
Който конфискуваха храни,
Претърсваха със байонети сградите,
Смъртта чрез глад да се узакони.

И доста милиони се споминаха,
Най-вече бебета, жени, деца,
А други във отвъдното заминаха
С куршуми в непокорните сърца.

За първи път в съвременния свят
По план бе предивикан масов глад.

2753.

Обществените сватби на кралете
Със блясъка си гаят всеки взор,
Оставят белези из вековете
За краля и за неговия двор.

Със колко диаманти украсен е
На булката прескъпият воал
Записват вестникари, озарени
От ведър монархически морал.

И пишат, пишат, пишат без умора,
А масите обрадвани четат,
Че са охранили щастливи хора
И че за сватбата им ще платят.

Сравнени с разходите им огромни,
Разводите им са далеч по-скромни.

2754.

Прекрасен е растителният свят!
Живее без предателства и завист,
Пренася слънце в своя кръговрат
И чужд е на човешката ненавист.

Растението има ли душа
И като нашата ли е незрима?
Даде ли ми се право да реша,
Аз незабавно отговарям: има!

Но то добре умее да мълчи,
Особено щом няма що да каже...
Тук разликата му със нас личи -
За нас обратното е в сила даже.

Растенията знаят да мълчат,
Дори когато брадви ги секат.

2755.

Каква част от културата човешка
Е свързана със храмове безчет?
Проверката е безсъмнено тежка,
Но и за нея все ще дойде ред.

От срутената Вавилонска кула
До стройното квартално минаре
Благодарение на Велзевула
Строежът се развива без да спре.

За съприкосновение със Бога
Човек нагоре вперил е очи
И всяко поколение с тревога
Узнава, че Всевишният мълчи.

При все това надеждата остава
И опитът за връзка продължава.

2756.

Подказва ли ни миналото славно
Какво ще стане с родната планета?
Кланетата ще спрат ли незабавно
Или ще има винаги кланета?

Ще спре ли кървавата надпревара
Да се делим на чужди и на свои
И по привичка безобразно стара
Убийци да превръщаме в герои?

Мълчи. Но аз желая да въстана,
Срещу убийствата средновековни
На клерикалите от Ватикана!
Аз не приемам клетви празнословни!

Червените не се и извиниха,
Макар че милиони те избиха.

2757.

*Есть место им в полях России,
Среди нечуждых им гробов.
(А.С. Пушкин, „Клеветникам России”)*

Светата Рус огромна се оказа
И затова прегръща се на части,
Било за обич или за омраза
Или за някакви военни страсти.

Към нея никой не е безразличен
От пъстрото международно тяло,
Един ѝ пише “двойка”, друг „отличен”,
Но все частично, никога нацяло.

Джуджета се опитват да я сдавят,
Но тя внимание не им обръща,
Докрай да я убият не успяват
И тя възкръсва все една и съща.

Единствен комунизмът я плени,
Но не той нея, тя го промени.

2758.

Parmi ceux qui n'ont rien à dire les plus agréables sont ceux qui se taisent. (Coluche)

Чрез думи всичко може да се скрива -
Лъжата, истината, Бог и Дявол,
Човек с тях Бог успявал да убива
И даже после го е възкресявал.

Но те са безсъмнено най-полезни,
Когато трябва да се замълчава
Пред Нищото и неговите бездни
На красноречието за прослава.

Говорят политици, дипломати,
А Нищото ги кара да не спират,
Но те оратори са всепризнати
И винаги слушатели намират.

Във политиката диктуват модата
И са сред чудесата на природата.

2759.

Отдавна съвестта е инвалид,
Куцука немощна през вековете,
Но иска образът ѝ да е скрит
От страх, че ще ѝ вържат и ръцете.

И ето, тя е мъртва в наши дни
Ведно с Юго, Толстой и Достоевски,
Щом целият ни свят се промени
Разтърсван от конвулсиите резки.

А разкаянието – кух предмет,
Седи в литературната витрина
С грижливо изрисувен етикет,
Но купувачите му са малцина.

Във нашата съвременност жестока
Не търсят хората подобна стока.

2760.

Осъществи се древната мечта –
Един човек да кара милиони
Да страдат безутешно на света
С натискане на няколко бутони.

Днес техниката прави чудеса,
За части от секундата успява
Да прати на водача ни гласа
Навред в демократичната държава.

За данъци, война или за смърт
Всеобщото внимание привлича,
Той е спокоен, прозорлив и твърд,
Да бъде гений много му прилича.

И знае – днешната идеология
Изисква съвършена технология.

2761.

*Мнозина мерзки люде са богати, а добрите
са бедни. (Солон, 640-559 преди н.е)*

Мъдрецът бил е безнадежно прав –
Добрите няма как да са богати,
Щом е такъв човешкият състав,
Какъвто на Земята Бог изпрати.

Безмилостно годините текат,
Редят се управления, режими,
Във правда се кълнат под път – над път,
А „беден” и „добър” са с общо име.

Какво от туй, че на един дворец
Поставиха заглавие „народен”?!
Във него заживя богат подлец,
Изденик и бандит от алчност воден.

Дали след много милиони дни
Това ще може да се промени?

2762.

Убийството е трудово занятие
Със твърде дълго траеща умора,
Полека преминаваща в апатия,
Когато се убиват много хора.

По време на Априлското въстание
Агата във ръката с ятагана
В умората е търсел оправдание,
Че трудно бил си изпълнявал плана.

Напредък важен е за отбелязване
При масови убийства след Девети –
Невинните тогава са наказвани
С куршуми от картечни пистолети.

И за неописуемите ужаси
Убиецът наградата заслужи си.

2763.

*Банкер откраднал няколко
милиарда лева. (Новина)*

Парите лесно се онагледяват
С автомобили, сгради и предмети –
Неща, които лесно си представят
Човеци, с всекидневен труд заети.

Обаче милиарди три, пет, десет,
С вълнение се чудят за какво са,
Математици често тук се месят
С надеждата да изяснят въпроса.

Но опитът оказва се негоден
И милиардът дреме непонятен,
А точно затова из края роден
В затвор за кражбата му няма пратен.

Мнозина виждат във това поука:
“Крадете милиарди!” И на слука!

2764.

Лекарството, наречено двуличие,
Спасява хората от честността
И от връхлитащото безпаричие –
На честността отдавна под властта.

На алената партия велможите
На него своята опитност дължат,
Когато искат да одират кожата
Не само първи, но и втори път.

Използват го охотно и одраните,
Привикнали на робския хомот,
Прикриват криво-ляво с него раните
И крачат към всеобщия възход.

По силата на странно съвпадение
Възходът им оказва се падение.

2765.

До смърт в предсмъртно разочарование
Е падналият след неравен бой
Без някой да удостои с внимание
Кончината на смелия герой.

Приятелите му го изоставиха,
Навреме себе си за да спасят,
Спасителната роля те оставиха
Поетите във рими да редят.

Реалността зове за разкрасяване,
Защото често мръсна е и зла
И правдата със свойто възкресяване
Във стиховете е добре дошла.

А след това отново е натирена
Във Вечността, но хубаво гримирана.

2766.

Тъй много хора влязоха в затвора
С борбата си за правото на глас!
Моралът беше тяхната опора,
А справедливостта им бе компас.

Но вече няма кой да протестира
Под веселия слънчев небосклон
Откакто всичко се приватизира
И даже изборите със закон.

А чорбаджията им днес решава
Кого за депутат ще изберат
Във най-демократичната държава,
Где правдата и розите цъфтят.

Той дава изборния резултат
И заповядва да е всепризнат.

2767.

Отдавна този свят е подчинен
На безогледните и непочтените,
За тях щастлив е всеки Божи ден,
А на почтените им режат вените.

По силата на някакъв закон
Това важи за всички управления
При всеки политически сезон
Без отклонения и изключения.

Наивно е да питаме „Защо?“
И „Може ли да променим посоката?“
Такова е човешкото тесто
Излязло на Всевишния под нокъта.

Той всичките въпроси наши чува,
Но в случай, че реално съществува.

2768.

Поместването на Смъртта в поема
Изглежда, че я омилостивява
И във поезията тя е тема,
Която много теми надживява.

Тя даже привлекателна изглежда,
Не винаги е като ходещ скелет,
А се превръща често във надежда,
Че хората във рай ще се преселят.

Поетите ѝ са добри другари,
Макар не винаги в еднаква степен,
Но общо взето, млади или стари,
От нея в гроба всеки е подкрепян.

И както лесно може да се сетите,
Умират с привилегия поетите.

2769.

Тъй както всичко живо и словата
Възникват, размножават се и мрат,
Обслужват Истината и Лъжата
И към безсмъртие не се стремят.

Привиждат ми се в бъдещето скрити
Слова заровени от гроб до гроб
След като зверски са били убити:
„Неволя”, „правда”, „свобода” и „роб”.

Без тях речта безбурно ще се рее
За благо на гордия Човек
И той щастлив в страната ще живее,
Потънал сред безкраен Златен век.

Не ще да има никой основание
За революции и за въстания.

2770.

Живот! Каква непобедима сила!
Способен е навред да се провре.
Не би го тиранията сломила,
Защото преди него ще умре.

Сред доноси, сред смърт и комунизъм,
Сред безнадеждност, ужас и терор,
Тук-там блещукаше и оптимизъм
При аления кървав кръгозор.

Човеци се обичаха, плодяха,
Разменяха си горестни слова,
За всичко на опашка се редяха

И гледаха „Далече от Москва”,
По-късно всеки за да донесе
Доклад за станалото на ДеСе.

2771.

*„Винтидж пикник на Смъглерс
суинг клуб” (Заглавие от в. „Дума”)*

Отдавна дия с тихо прилежание
Надгробен знак за родния език,
Подложен на жестоко изтезание
От не един непросветен циник.

Как многочислени са кандидатите
Сред шарения вестникарски свят!
Там вихрят се над своя род палачите
Словесен Франкенщайн да сътворят.

И те успяват. Новото чудовище
Поглъща святи думи и расте,
А отвратителното му туловище
В миязми всички ни ще оплете.

На някогашния език останките
Се крият днес единствено в читанките.

2772.

Кантарът едрия подлец не хваща,
При всяка власт е той неуязвим,
Не е призван за подлостта да плаща
И е герой на кой да е режим.

Той вечно се представя за страдалец –
Бил станал ректор вместо премиер
И като виден интелектуалец
Понесъл неприятности безмер.

„Червените ме мразеха открито,
Веднъж ме даже Живков наруга,
Когато вдигнах тост: ‘Да е честито
Прекрасното ни бъдеще сега!’

Със опита си аз съм много нужен
С пълзене ореденът ми е заслужен.”

2773.

Негодници по време на война
И пак негодници във мирно време
Държат властта във родната страна,
Крадат на воля, дявол да ги вземе!

Защо на нас се случва все така?
Все външни ли са всичките причини?
Привижда ни се „дългата ръка”,
Не родните червени или сини.

Те грабят не по-зле от чужденци
И страшна е роднинската им злоба
В лицето на „активните борци”
И всяка свързана със тях особа.

Добре, че при условията дадени
Все още има нещичко за крадене.

2774.

Голяма е престъпната измама
При смяна на лица по върховете!
Промяна във престъпността им няма,
Все същи копелета са проклети!

На наглостта им скъпата безбрежност
Е страшна, но едва ли е фатална,
Фатална е самата неизбежност,
Че тяхната наличност е глобална.

От тях човек не може да избяга
Освен на друга някоя планета.
Но ако Господ също им помага
Планетата от тях ще е заета.

Вместо да бягаме какво да сторим?
Съвет безплатен давам: Да се борим!

2775.

*Гадюка семибатюшная! (Ильф и
Петров „Двенадцать стульев”)*

Семейството е вече не на мода,
Подрязаха му светлите крила,
А вместо него шири се в народа
„Животът на семейни начала”.

Съвместно преживяват се моменти,
Плодят се с обич (или без) деца,
Но няма никакви ангажименти
И никой този факт не порица.

Ликът на майка и баща се сменя
Веднъж и дважд за син и дъщеря,
А после никой тук не го еня
И кой е кой не може се разбра.

Ако нещата продължат така
Въпросът ще решава ДНК.

2776.

Светлее залата за изтезания
И цялата блести във бял фаянс,
Почиствана с особено старание
След всеки заключителен сеанс.

Смъртта пристига тук със закъснение,
Не бърза жертвата да утеши,
За да не спре ужасното мъчение
Преди това палачът да реши.

Работи се ръка в ръка с науката
С цел истината да се сътвори,
А мъченикът окачен на куката
Едничка дума чува: „Говори!”

И той говори...За да бъде лека
Раздялата с живота на Човека.

2777.

Фалшиви диагнози разрушават
И здраве, и имотно състояние,
Но същото за жалост често правят
И най-добрите с лекарското звание.

Да, здравето ни става скъпа стока
Сред всички други хуманитаристики,
А бедността ни става по-дълбока
Според авторитетните статистики.

Как определят днеска колко струва
Едно лекарство и едно лечение?
Защо на глух режимът се преструва?
Защо мълчи Общественото мнение?

Из въздуха твърдение се носи,
Че без ответ са горните въпроси.

2778.

*Я всю свою звонкую силу поэта
Тебе отдаю, атакующий класс.
(Вл. Маяковский)*

Писателят не знае сам какво е
И търси на критика помощта,
Да разбере писателството свое
И връзката си с обществеността.

От него той с признателност узнава
В коя редица да се нареди -
Дали с партийността ще преуспява
Или клони към вражески среди.

Ако е творчеството сполучливо,
От никого не ще да се бои
И редно е, а е и справедливо,
Прием в Съюза да се състои.

На този връх във времената смутни,
Не може никой с пръст да го побутне.

2779.

Благоговейно святите икони
Не са ли пътни знаци към Небето?
Те пазят от вампири и демони,
Съзрени не с очи, а със сърцето.

Но да се борят с бедност те не могат,
Дори я откровено насърчават
И въпреки че им е разпнат богът,
На бедните задгробност обещават.

Кое при тях е залог за успеха?
Безсилието им или мощта им? –
Те произвеждат масова утеха
Чрез вяра и чрез бъдеще назаем.

Това добронамерено тълкуване
Им дава правото на съществуване.

2780.

Уви, познат застои, а не промяна
И преход към щастливин бъднини
Замества Свободата обещана,
Диктаторът когато се смени!

Със старите благочестиви думи
Се готви погребалният саван,
За който плаща преголеми суми
Наивният народ онеправдан.

Отново жив ще бъде той погребан
И гроб ще бъде цялата страна,
Щом вождът, от величие обсебен,
Ще обяви на всички ни война.

Войната, придружена от лъжи,
Поредния тиран на власт държи.

2781.

Възникна нова сила – Задкулисие,
За да замести Дявола и Бога,
Носителите ѝ са с важна мисия,
Но да ги назова сега не мога.

Те скрити са зад здрави укрепления
От банки, от правителства и злато
И преспокойно вършат престъпления,
Защото плащат на съда богато.

По мярка им е тази демокрация
И няма случай те от власт да падат,
Успешно управляват цяла нация,
С марионетки им е пълен адът.

„Марионетка” е високо звание,
Заслужено чрез пълно послушание.

2782.

Четеш го и немееш от възхита!
Класиците познава във подробности!
Компанията тяхна предпочита,
Със тях споделя своите способности.

Анализите му са „експлицитни”,
Категорични всички заключения,
А добродетелите - ненаситни
И безупречно точни всички мнения.

Реши със целия си оптимизъм
Да почне стихотворно съзидание
Във постмодерния авангардизъм
С присъщото си примерно старание:

„Педали крали зряли портокали,
Но щом заспали всичко им обрали...”

2783.

С поевтиняването си надеждите
Изглежда станаха общодостъпни,
Чрез тях възможно е да обезвреждате
Сърцето си ако от ужас тръпне.

На първо място са сред безполезните
Лекарства, но с широка употреба
От всички нас, изправени пред бездните
На власт, която живи ни погребва.

Загубени ли са вовек опорите
На бурното ни минало свещено
Или на комунизма под топорите
Не може да се види нищо ценно?

Надеждата, дори и да е малка,
Ни служи за полезна залъгалка.

2784.

Монтажът на животоописания
Не е излизал никога от мода
И вечно се е радвал на внимание
Сред властите и даже сред народа.

Най-впечатляващи са ренегатите
От групата на видни комунисти –
Как ловко те лавират между датите,
За да излязат ангели пречисти!

От партията го били изключили,
Защото истината бил обичал... (?!)
Не казва членството си как получил е
И колко пъти в обич се е вричал.

Той има незаслужени права
Не *въпреки*, а *поради* това!

2785.

Защо несподелената омраза
До днес е изключително явление?
Нали Исус навремето показва,
Че със врага ни свързва опрощение?

С добри дела Го помним на Земята
И затова Той има почитатели,
Но въпреки фамилията свята
Не се гордее със последователи.

Мойсей със „зъб за зъб“ е предпочитан,
Защото бил най-близо до нормалното
Във този свят с жестокости преситен
И именно това е най-печалното.

А на Историята в панаира
За злоба място вечно се намира.

2786.

Забравените интелектуалци
Разпръскват щедро мировата скръб
Във ролята на вечните страдалци,
Които на света обръщат гръб.

Те взрели са се съсредоточено
В богатството на своите души,
От дълго време предопределено
Великите загадки да реши.

А безпощадно Времето отлита,
Загадките загадъчно стоят
Пред пещерите на палеолита
И с тях напразно бори се умът.

Но интелектуалецът с надежда е
Да превъзмогва всякакво премеждие.

2787.

Печално е да те лишат от дом,
Но по-зле е да те лишат от Време,
Годините да ти ограбят с взлом,
Забрава името ти да отнеме.

За делото ти всички ще мълчат,
А книгите ти са отвред иззети,
На ДеСе в пещите за да горят
При книгите на другите поети.

Но да си непризнат на този свят,
Във който Свободата е пленена,
Е по-добре отколкото признат,
Но със душа навек обезчестена.

Подобни героични поучения
Ще топлят бъдещите поколения.

2788.

„Are not books written precisely to hide what is in us? (Nietzsche, “Beyond Good and Evil”)

На философа свърши ли брашното,
Започва да замесва хляб със триците
И с него той подхранва обществото
На ресторанта си между кориците.

Реките щом изтичат към морето,
Твърди, че всъщност вярно е обратното,
Доказва го успешно, след което
Укрепва вярата в невероятното.

Родени от стомашното разстойство,
Идеите му стават достояние
На други мъдречи с доброто свойство
Да предизвикват тяхното внимание.

Така от памти века е. Измамата
Заема видно място във рекламата.

2789.

Глупци когато дълго управляват,
Народът постепенно свиква с тях,
А умни нявга щом се появяват
Ги среща не с надежда, но със страх.

Пътеката на умните е сложна
И трудно му е да я проследи,
Изглежда невъзможна и безбожна,
Покрита с непредвидени беди.

А при глупците всичко му е ясно,
Пред погледа му искрено крадат,
Чрез партии от ляво и от дясно
На смени да го яздят се редят.

По този начин ведро си живее
И песнички за бъдещето пее.

2790.

Коя е тази сила първозданна,
Която е способна само миг
След сгромолясването на тирана
Героя да превърне във мръсник?

Във него тя навярно спи отдавна
И чака подходящия момент
Като награда за борбата славна
Да го направи славен президент.

Тя връзката със съвестта прекъсва,
От средство става цел жестокостта
И неподправената същност лъсва,
Навек неотделима от властта.

А ние гледаме с недоумение
Нарастващото ѝ разпространение.

2791.

Искаш ли да отстраниш някого, повод ще се намери. (Т. Живков, „Мемоари”, стр. 69)

Това са правилата на борбата
За политическото дълголетие –
Борбата е на брата против брата,
Със първия, със втория...с десетия!..

Със злоба, но с усмивка на лицето
Един след друг успешно ги избиваше
Във устрема си към върха, където
Ръцете си от братска кръв измиваше.

В почервенялата от срам хартия
Е злото му животоописание,
Чета го аз, четете го и вие –
Наръчник по лицемерознание!

Но на портрета той е разкрасен,
Готов да лъже утрешния ден.

2792.

Почивка дълга да дадат на волята
Желят доста хора в този свят,
Да иде нейде надалече молят я,
Под чужда власт да бъдат се стремят.

И своите свободни убеждения,
Стремежи, възжеления, мечти,
Заменят със партийно учреждение,
Където петолъчката блести.

Със правото да бъдат изпълнители
На заповедите от своя вожд
Те стават вдъхновените строители
На несломимата партийна мощ.

А волята им в новата им къща
Най-често не бленува да се връща.

2793.

Какво е извънбрачното дете? –
Знак на Закон, но рожба на естественост,
Против забраните ни то расте
За вечен срам на цялата общественост.

Осъдено е на пожизнен срок
За *копеле* от всички да е считано,
Макар че някога то стана Бог
И като Бог до днеска е почитано.

Неверници безспирно го кълнат
На майка му след свящото успение,
Жени вървят по страшния ѝ път
И чакат да получат опрощение.

Но църквата налага своето вето
И жалбите им праща на Небето.

2794.

Далече под единия процент
Са хората със поетичен усет
Без шанс при избори за президент
Веднъж поне победата да вкусят.

Те безнадеждно правдата ценят,
Оръжието им са стиховете,
Но няма как от щик да се спасят,
А милост не познават враговете.

Не са един до друг. Един след друг.
И саможертвата им е защита,
Унищожават ги със сърп и чук,
Безсмъртието после ги връхлита.

Те вечно се оказват победими,
Но вярно е, че са неизтребими.

2795.

*Който е безгрешен, нека пръв хвърли
камък върху й...(Йоан, 8:ст. 7)*

Благоприятните сега условия
Тираните очакват не от вчера -
Удобното за тях средновековие
Да възкресят във атомната ера.

Намират си привърженици пламенни
Посред безименниците в тълпата,
Готови винаги да трепят с камъни
Кого да е, но най-напред *Жената*.

Притисната от своето безсилие
Седи тя цялата обвита в черно -
Не ще затрогне хората убили я
Страданието ѝ неимоверно.

А те във озвереността си тънат,
Христос защото вече е разпънат.

2796.

„През мойто еднолично управление
Терорът беше рядко изключение,

А, странно, вместо райската градина
Присънва ми се често гилотина...

Твърди се, че в графата „изключения”
Е цялото народонаселение,

Но за това през всичките години
Са в сила обективните причини

И трудности на моето правителство
Със външното и вътрешно вредителство.

Без тях било би всичко идеално
Или поне донякъде нормално.

На Бог от всичко туй ще се оплача!”
„Ще ти помогна”, каза му Палача.

2797.

За Питагор числата бяха святи,
Дори за тях издигнал беше храм
Със жрици истините всепризнати
И учените пазеха ги там.

Напредъкът брутално ги пропъди,
Светиите превърна в робска сган
Чрез подпечатани със кръв присъди
От всеки вожд със лаври увенчан.

Лъжата правят наукоподобна
С магията на многото пари,
От Истината тя е по-способна
И затова Земята покори.

О, как ли би изглеждала Лъжата
Без мамещата помощ на числата!

2798.

Разузнавач, разведчик и шпионин,
Различни думи, същността – една.
И всяка дума е с живот законен
В не винаги законни времена.

Човеците със тях за беззащитни,
Избиват ги без врява и без съд
По силата на нрави първобитни
Без изглед нявга да се променят.

Посмъртно щастие?! Нали това е,
Кое то някой им е обещал?
Със него ще им увенчат края
Във царството на вечната печал.

Едни от тях са леви, други десни,
И в мнозинството си са неизвестни.

2799.

Борбата за защита на Човека
Сред хората подкрепа не намира,
Те мъчат го със гнет от памтивека
На Времето по кървавата диря.

Сократ – отровен, Архимед – посечен,
Слепецът Омир – проси милостиня,
Евтимий – на изгнание обречен
Да търси милост от Отца и Сина...

А колко още пратени са в гроба,
Поели пътя на човещината,
Удавени във ненаситна злоба
Уж в името на пролетариата!

И днес борбата в не една държава
На хората с Човека продължава!